

COĞRAFYAYA SELAM OLSUN

Çıkarların yönlendirdiği akılla hareket ederek Dünyanın acıyla dolu coğrafyalarında vicdan devre dışı bırakmak insanlığı karanlık dehlizlere çekmeye devam ediyor. Birleşmiş milletler lanetledikleri canılığı durdurma noktasında yetersiz kalmakta, yaşlanmış ve hantal yapısıyla yerinden kımıldayamaz bir zavallı durumunda; insanlığın acısını daha da derinleştirmekten öte bir işlev gösterememektedir. Gazze’de insanlığın vicdanı hunharca kanatılırken bir avuç vicdanını kaybetmemiş genç toplumlara seslenerek insani değerlere sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu haykırdılar. Harekete geçerek aklın idrakinin dışına çıkarak sanatın onun Haricinde bir kavrayış olduğunu anlatırcasına bunaldığımız dünyada duyulmamış bir şiir, görülmemiş bir resim, işitilmemiş bir musiki gibi içimize ufkumuza su serpebilme erdemini gösterdiler. Gençlik ümidin içimizde yeşermesine yol açtı. Çürümüşlüğün kokuşmuşluğun bozduğu dünyamızın yeniden tanzim edilmesi gerekliliğine dikkat çektiler. Genç olmak böyle bir şey... Gençlik sanat gibidir. Sanatçı yaşlanır ama sanat yaşlanmaz. Hep diri kalarak söyleyeceklerini tam zamanında sürekli söyler. Her şeyin hep bilindiği gibi gittiğini sandığımız anda ve bizimde o bilinene razı olmaya zorlandığımız anda bir ses, bir ışık olarak kendini hissettirir. Türkiye coğrafyası sınırlarından ibaret olmadığı gibi... Kalıpların ve kuralların yıkılamaz sanıldığı vakitte görülmemiş bir pencere açar ufkumuza. Bu güç yalnızca sanatta, gençlikte olan bir şeydir. Sanatın ve gençliğin kelebek etkisi oluşturacağından kuşku duymuyoruz.

İkiyüzlü toplumların kendilerine tahsis ettikleri özgürlük anlayışlarını reddeden gençler aynı zamanda medeniyetler çatışması tezine de katılmadıklarını ifade etmiş oldular. Bu olgu dünyamızın geleceği açısından çok dikkate değer gelişmelere açık olduğunun da göstergesi. “ABD baharının” habercisi sayılması gereken bu gelişme artık dünyada farklı bir esintinin de yaşanacağını belirtisi mi? Şüphesiz ki yaşanan değişime bağlı öncelik alan ülkeler ve toplumlar geleceğin belirleyicisi olacaklar. Maskelerini kaybedenlerin gerçek yüzleriyle tanışmış olmanın şoku kısa sürede atılmalı.

Sanat ve gençlik her zaman cesurca başkaldırının adı olmuştur. Ümitsiz olmamak için dergimiz geleceğin, gençliğin, genç sanatın sesi olmayı sürdürecektir. Coğrafyaya selam olsun.

akalemler

- Doç.Dr.Elnara KARAGÖZOVA
“Tomris Uyar Hikâyelerinde Kadın:
Ömrün İlk ve Son Durağında Hayat”
- Burhan KALE ile Söyleşi
“Şiir Bir Definedir”
- Neva SELÇUK
“Ardıç Dalında Yaşama Sevinci”
- Binnur ÖZYURT
“Başkasının Çocuğu”
- Pınar ALKIŞ
“Kimliksiz Ağrı”
- Kübra ERBAYRAKÇI
“Bir Elveda Mektubu”
- Firuze İŞBİLİR
“İsa’da Saklı Yahuda”
- Işık TEKİN
“Empati”
- Selçuk ŞAMİL
“Öyle Bakma Bana”

TOMRİS UYAR'IN ÖYKÜLERİNDE KADIN: Ömrün İlk Ve Son Duracağında Hayat

Doç.Dr. Elnara GARAGÖZOVA

Türk edebiyatının usta kalemi Tomris Uyar'ın hikâye dünyasının özgünlüğü, modern üslubun klasik Türk nesrinden duygusal izlerle bütünleşmesiyle sağlanır. Yazarın hikâyelerinde dikkat çeken üslup noktalarından biri de, yazarın anlatımından karakterin monoloğuna geçişin herhangi bir üslup bağlantısına gerek kalmadan metinlerde doğrudan gerçekleşmesidir. Bu üslup noktası, Tomris Uyar'ın metninin özgünlüğünü ve akıcılığını sağlar.

Yazarın hikâyelerinin kahramanları, dün ile bugünün kesişme noktasında duran ve ulusal özelliklerinin ön plana çıkmasıyla karakterize edilen şahsiyetlerdir. Tomris Uyar'ın görsel imge dünyasında kadın karakterler önemli bir yere sahip olup, öykülerinde kadınların farklı yaş ve yaşam kategorilerini ustalıkla yansıtabilmektedir.

Yazarın "Çiçek Dirilticileri" adlı öyküsünün kahramanı altı yaşındaki Şükrüye, iki farklı dünyanın kesişme ve kırılma noktasında duran bir karakter; çiçekçi yetiştiricisi olan büyükanne ve büyükbabası, bu ailenin oğlu olan çalışkan babası ve bir tüccarın kızı olan hırslı annesi. Annesiyle iletişim kuramayan, sürekli dekorasyonla meşgul olan ve iş konularını aile içinde sıcaklık yaratmaktan daha önemli bir hakikat olmadığını gören küçük kız, babasının şahsında şefkatli bir arkadaş bulur ve Şükrüye ihtiyaç duy-

duğu asıl sevgiyi onda Büyükbabada görür. Altı yaşına kadar yüzünü görmediği dedesinin hasta olduğunu duyan Şükrüye, izinsiz olarak odasına girer ve babasının sevgisinin ve aile sıcaklığının kaynağının ne olduğunu orada keşfeder:

"İhtiyar duygulanmıştı.

— İyi kızsın Şükrüye, dedi. Babana çekmişsin.

İçerde mi? Çok oldu görmeyeli eşşeği.

Şükrüye utandı ama kızmadı.

İhtiyarın bıyıkları titriyordu.

— Sen müthiş bir kız olacaksın Şükrüye. Öyle gözüküyor. Çabuk alışacaksın. Bilir misin, önceleri satamazdım çiçeklerimi, kıyamazdım. O zaman gençtim. Güzelliği kanıksamamıştım daha. Zamanla alışıyor insan."

Hikâyenin sonunda Şükrüye, babasıyla arasında özel bir bağ oluşturan sırrı ifşa eder: Sinema ya gidiyoruz diye aslında büyükbabasına ve babaannesine gittiklerini cesaretle söyler. Sırrı açığa vurarak annesine meydan okuyan bu küçük kız, babasının gösteremediği cesareti göstererek, bir tüccarın kızıyla evlenmesine karşı çıkan oğluna kızsız da kalbi çarpan, zeki, "Çiçek Dirilticisi" dedesi ve büyükannesine sahip çıkıyor. Ve kendisinin bu ailenin ayrılmaz bir parçası olduğunu anneye duyuruyor: *"Yolda babasıyla hiç konuşmadılar. Şükrüye hep dedeyi düşündü. Eve girdiklerinde annesi sedire*

oturmuş, tırnaklarını boyuyordu.

— Raşit beyler babamla ortak oluyolar, dedi. Sermaye meselesi çözümlendi böylece. Siz ne yaptınız? Filim nasıldı?

— Babaannelere gittik, dedi Şükriye, dedeyi çok sevdim.”

Tomris Uyar'ın "Temmuz" öyküsünde, bir bebeğin anne-baba sevgisinin en mahrem anları, bir şekerçi dükkanında oturup mektup yazan bir kadının çocukluk anıları üzerinden canlandırıyor: “Kendini ne zaman düşünse, bir merdivenden iner görüyordu. Eli, annesinin elinde; küçük tırnakları yenmiş, kirli; kirler

kurşun

kalemle

çıkarılmış,

kalem kaymış

(Anne, öyle derinden

kesme, sızlıyor

sonra), tırnağı

çevreleyen

deri kapkara

olmuş o yüzden, ağza acı geliyor, bir şey tutarken kıpırdıyor, belli belirsiz sancıyor. Neyse, annesinin avucunda gizli ya, kimseler göremez. Azalan günün tarazlı uçları (yıpranmış, tutamaksız) darmadağın yayılmış göğe. Yaz, bu demekti biraz da o günlerde: el, annenin eli içinde, denizli akşam kokusu, kum, ıslak lokantalar, iskeleye giden yol.”

Bu hikâyede, ebeveynleri tarafından belirli günlerde büyükanne ve büyükbabasının evine gönderilen ve bu geçici ayrılığı beynine korku ve yabancılaşma olarak aşıl原因 bir kız

çocuğunun yaşadıkları ön plandadır. Bu hikâyede neslin yaşlı temsilcisi büyükanne, kız çocuğunun anne ve babasından duyamadığı özenli anları ve hassasiyetleri hisseder: “Aynı günün gecesi, babaanne:

— Kızım, babanla konuştum, seni bize yollamayacaklar bu kış. Onların yanında kalacaksın. Yaramazlık etme sakın..... Bu çocukluğun var ya, hiç yitirme onu, bazıları yitirmezler. Sen öyle bir çocuğa benziyorsun. Korun.

— Olur, söz.”

Yazarın "Kuytuda" öyküsünün kahra-

manı zeki bir kadındır. Hayatının zirve-sindeki bu kadın, kendisini geçmişten gelen son ama güçlü bir aile koruyucusu olarak betimli-

yor: “Gün ağarırken akşam alacakaranlığının hüzünüden daha mavi bir duman sarar ortalığı. Arka bahçelerin ağaçlarına çökelir, dizleri ağrıtır. Gençler bilmiyor, ama yıllar birbiri üstüne hiç aksamadan yığılınca alışıyor kişi, sis kalkar diyor ve gün ışımayı nasıl olsa becerir. Korkmak yersiz. İhtiyarlık budur işte: yeni bir günü bir organ haline getirmek, saatleri kendiliğinden sıraya koymak. Her sabah böyledir. Yumuşak terliklerimle evi dolanırım. Sızan muslukları kaparım, su şişelerinin örtülerini kaldırırım ki içilsinler, peynirin

suyunu dökerim. Yürüyüşüm kimseyi uyandırmaz çünkü, ben yıllardır yürümeyi bilirim. Usulca. Öyle halıları, tahtaları eskitemem, taşlarda iz bırakmam. Ben gereklİYİM evi sürdürmede. Ben olmasam onu kim hazırlar sabaha? Kim karşılar?"

Hikâye kahramanının bu düşünceleri, hayatın hızlı akışı içinde unuttuğumuz bir gerçeği vurgulamaktadır: İnsan, yaşlılığında yeni bir kimliğe kavuşur, yeni bir işin icracısı olur, ocağın bekçisi olur. Türk mitolojisinde "kahya", Slav mitolojisinde ise "domovoy" gibi. Evdeki bereketin ve iyiliğin evin yaşlı üyesinin ayağında olduğunun söylenmesi tesadüf değildir, çoğu zaman ev sakini yaşlının ölümü sonrasında aile hayatında olumsuz değişiklikler meydana gelir, sanki koruyucu güç sonraki nesilden ayrılıp gitmiştir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, Tomris Uyar'ın hikâyelerinde ne bebekler tatlı melodiler söyleyen süslü varlıklar olarak, ne de yaşlılar vaaz veren dervişler olarak tasvir edilir. Tomris Uyar, en sevdiği karakterleri kirli tırnaklar, dağ-

nık saçlar, takma dişler, sulanan ağız gibi hayatın içindeki gerçekçi özellikleriyle tasvir ediyor. Ancak bu gerçekçi, hatta katı natüralist anlar yazarın fikrine zarar vermez, aksine onu daha belirgin ve anlamlı bir şekilde ifade etmeye yardımcı unsurlar halini alır.

Akıllı insanlar, Yaratıcının emaneti olan ruhu, dünya savaşından, karanlık yüzünden, kirinden korumak ve hayat yolunda tez

yorulmamak için bebeklerle ve yaşlılarla iletişim kurmayı önemli görürler. Çünkü bu dünyadan çocukların da, yaşlıların da ihtiyaç duydukları şey aslında sadece sevgidir. Bebekler henüz dünya keşmekeşine katılmadıkları için, yaşlılar da bu kargaşanın anlamsızlığını canları pahasına anladıkları için şefkat Nirvana'sını yaşıyorlar ve bunu kendileriyle iletişim kuran insanlara gösterebiliyorlar. Çalışmaya dâhil ettiğimiz

Tomris Uyar'ın hikâyelerinde yazar, dünyanın ilk ve son durağındaki kadınları anlatmakta, dünyaya saflığın ve temizliğin vücut bulmuş hali olan varlıkların yani çocuk ve hayatın son demini yaşayan ihtiyarların gözünden bakmaktadır.

“KENDİM VE BEN” ÜZERİNE KONUŞTUK

BURHAN KALE:

“ŞİİR BİR DEFİNE DİR.”

-Yol düşlerimde başlayan şiir yolculuğunuz beşinci şiir kitabınız kendim ve ben ile yeni bir merhaleye eriştiği görülüyor. Kendinizin ve benliğinizin şiirdeki düşleri neydi? Beş kitaptan sonra bu düşlerin ne kadarı gerçekleşti diyebilirsiniz?

- Kendim ve Ben beşinci Şiir Kitabım. Bu yolculuğa ilk " Yol Düşlerim" ile çıkmıştım. Bu kitabımda, içimdeki kuşlara pek özenli olmayan fakat uçmalarını sağlayan değişik renklerde kanatlar takarak göğün sonsuzluğuna bıraktım. İkinci Şiir Kitabım Suskunluğum daha derli, toplu bir bakış yakalamaya ve okuyucuya sunmaya çalışırken, gerek içerik gerekse biçim yönünden aynı zamanda bir âşık yüreği taşıdığımı resmettim... Üçüncü Şiir Kitabım "bende saklı" da ise şiirimi düşlerime, düşlerime şiirlerime yaklaştırmaya çalıştım. Bu gayret yer yer başarılı oldu ki Türkiye Yazarlar Birliği Kayseri Şubesi 2016 yılı il bazında en iyi şiir kitabı olarak ödülünü bu esere verdi. Bende Saklı'da düşlerimin ortasında kaldığımı hissettim, yazdığım düş müydü şiir miydi bilemedim zaman zaman... Dördüncü Şiir Kitabım "derin hikâye" e-kitap olarak gün yüzüne çıktı. Uzun epeyce uzun bir şiirden oluşan "derin hikâye" düşler denizinin dibindeki incilerden toplama gayretidir, ayrıca birçok sembolik anlam içermektedir. Düşlerimle kendim "derin hikâye" de bir araya geldim, sonrasında ne oldu? "Derin hikâye" kendime dokundu derken "Kendim ve Ben" arasında buldum düşlerimi...

- Şiirlerinizde şehir farklı farklı anlamlarda sıkça kullanılan kavramlardan "Bir ben kalırım bir de kendim, Şehir ile baş başa " nasıl bir baş başalık bu? Nedir şehirle böylesine içli dışlı oluşunuzun nedeni? Şehrin şiirinizde böylesine belirgin yer tutmasının sebebi nedir?

- Şiir ve şehri iç içe görürüm. Hayat şehirde devam ediyor, her yerde şehir var, şehir sadece mekân değil bende... Bazen bir dostun sunduğu gül bazen düşmanın elinde keskin hançer... Fakat her seferinde güvenilmez, çünkü unutan bir yanı var yani vefasız... Şiirimi şehirden koparıp ayıramam, sitemim şehre olur genelde... Medeniyetin beşiği şehir, ben medeniyetin benden alıp götürdüğü değerlerin farkındayım ve bu hissi okuyucuya vermek için şehirle konuşurum şiirlerimde... Yalnız "ben"im konuşmam "kedim" in konuşmasından farklıdır... Benim bakış açım kendimin bakış açısıdır. Ben kaldığım-hiçim, baş başa hiçliğe O zaman gimi ga-

“medeniyetin benden alıp götürdüğü değerlerin farkındayım ve bu hissi okuyucuya vermek için şehirle konuşurum şiirlerimde...”

sıyla aynı değil-şehirle baş başa da olabildiğince şehir kendimle kaldığında şehir daha yakın olur... şehre seslendiriptir şehrin de

beni dinlediğini düşünürüm... Bu hususiyet yaşadığım şehrin sınırlarını aşar bazen, dünya bir şehir haline gelir... Şiirlerimde her zaman olmasa da bazı durumlarda özelde kendime genelde insanlığa söylemek istediğimi şehir üzerinden söylerim...

- Şiirlerinizde daha ziyade önceki kitaplarınızda kompozit özellik dikkati çekerken son kitabınız "Kendim ve Ben" de ise dizelerinizin beyit olarak numaralandığını görüyoruz. Bunda muradınız neydi? Burhan Kale şiirini artık eski şiirimizin beyit, kıta ve mısra ile kuruluşunu mu göreceğiz yoksa arayış devam edecek mi? Okur Burhan Kale şiirinde mührü nerede görecek?

- "Kendim ve Ben" 58 şiir ve 681 beyitten oluştu. Bir şiirden diğerine geçerken beyit numaraları sıralı takip etti. Şiire taktığım kanatların ruhumu çıkardığı yükseklikte şiirimi böyle biçimde oluşturmak istedim. Yüreğimdeki öz hangi kalıba döküleceğine kendisi karar verdi diyebilirim. "Derin hikâye" den sonra "Kendim ve Ben" adeta ete kemiğe bürünüp Burhan diye görünen tarzımı diğer şairlerden ayıran, şiir bedenimin kemik yapısıdır. Bundan sonraki şiir maceramı serbest tarza yakın örgüleyerek yeni biçimlerle kanatlanmak üzerine kurmak isterim. Bununla birlikte "Yol Düşlerim" ile başlayan ve kökleri dünyaya geldiğim zamana dek uzanan şiir dünyamı Burhani Divanı adını hece şiirleri ile de süsle-

- "Şiirle beslenmeyen kılavuzluğunda şunu fanilik, ölümsüzlük neler söylemek ister-

- İnsan kendi-Allah'ın dokalbine, ru-özelliklerin

vermek istediğim mi içeren bir çalışma yapmak hayalim var.

fanidir" dizinizin sormak isterim şiir ilişkisi bağlamında siniz?

sinde bulunan ve şuştan aklına, fikrine, huna yerleştirdiği varlığından habersiz

yaşayıp duruyor. Şiirlerimde çizdiğim sırlı âleme okuyucu ulaşmayı başarırorsa sonsuza uzanan varlığının farkına varabilir. Bu uyanış şiirle iç içe yaşamının bir yerde şiirle beslenmenin önemini ortaya koyar. Şiirin farkına varılması için güzel şiirler yazmak gerekir. Şiir bir definedir, abı hayattır hem de. Öncelikle kendimiz hayat bulmalıyız sözümüzü kendimize söylemeliyiz.

- Bir dizinizde "Kalbi olanı bulur şiir" diyorsunuz insan şiir birlikteliğini böylesine derinleştirmek önemli diye düşünüyorum. Vahşiliğin kesinleştiği günümüzde bunun altını nasıl çizmek istersiniz?

- Şiir her dönem mazlumun silahı oldu, silah kelimesini istemesem de özellikle kullandım. Çünkü merhamet yeryüzünden silinmek üzeredir. Kendine büyük diyen kendini büyük gören, büyüklüğünü zenginlik ile kuvvetten alan ancak hak ve hukuku hiçe sayan kişilerden, kurumlardan devletlere kadar olan yapılar var... Şair mazlumun yanında yer alıp, onun sesi olmak zorunda... Bu nokta şairin yüreğinin onu götüreceği menzildir. Şiirin kalbi olanı bulması doğal bir neticedir. Şair kalplere seslenir, kalplere dokunmak ister. Nasıl ki Merhum M. Akif ERSOY, zalimin hasmı olup, mazlumun yanında yer alması şair duruşudur. Ben de aynı duruşu sergilemek istedim.

- *Kendim ve Ben kitabınızın adı insanın kendinin dışına çıkararak benliğini ötekileştirmesini yabancılaşmak anlamında mı okumalıyız kendine dair keşfin başlangıcı mı hangisi?*

- "Kendim ve Ben" içimdeki keşfin başlangıcı olmasa da önemli bir dönüm noktasıdır. Herkesin kendisi ile konuşması ve kendini dinlemesinin yollarını bulması gerekir. Işık içimizdedir çünkü... Bu kitaptaki şiirler içimdeki yolculuğun bazı duraklarıdır. Dünyaya, şehre uzattığım "Zeytin Dalı"dır bir yerde; *Senin için yazdım şiirlerimi, / Kendimce güzel sözlerdi, / Issız kalabalığında şehrin, / Yalnızlık yakışırdı bana en çok... / Günün kırıntısına yaslıydı bir yanım, / Bir yanım geceden yıldız devşirirdi... / Rüzgâr saçlarımın kıvrımlarındaydı, / Yetimlerden haber getirirdi... / Vitrinlerin küflenmiş kenarlarından, / Güneş batarken yıkılırdı surları şehrin... / Gözden uzak ne varsa toplanırdı, / Örümcek ağını örerdı mağarada... / Yeni yolculuklara hazırdı düşlerim, / Zaman viraneye dönerdi gözlerimde... / Güvercin zeytin dalını arardı, / Gemiler sığınacak limanı... / Bir rüyam olsa ne çıkardı, / Fanilik damgasına müptelaydım ne de olsa..."*

- *Sorularımıza içtenlikle cevap verdiğiniz için teşekkür ederim.*

Selim Bey, bir röportaj imkânını sunduğunuz için ben çok teşekkür ediyorum.

Şiir...

*Dil suskun, gül solgun, hani tebessüm?
Dal; kırık, yorgun, kuytuda güvercin!*

*Yalnızlık soğuk, eski avlularda sarmaşıklar,
Uğur böceğinde düş pulu...*

*Yara ki derin, gölgeler uzun...
Bahçeler yitik, yağmur bitevi...*

*Keskindir hattı vurdumduymazlığın,
Geceler yenik, sabır servilerde çığlık...*

*Kuşlar münadi, şafakta kubbedir şehir.
Eteğinde gelincik, sarı kemer belinde...*

*Güne bakan gömlek, kar yeşile çalan yaz...
Başında sevda, pür melal Mevlevîce...*

*Savrulur bulutlar, sokaklar bulanık nehir
Gurbet yazgı, çiçek çiçek şehir,*

*Kalem ucu, güz sarısı, utangaç,
Sabah kasımda tazedir, şiir her dem...*

Burhan KALE-Kendim ve Ben-

ARDIÇIN DALINDA YAŞAMA SEVİNCİ

Neva SELÇUK

Yüce bir dağa kurulmuş, mağrur ardıç ağacının başının üstünde bulutlar dönüyor. Dağ nice yalnızsa ardıç da o kadar. Bazen bir kartal uçuyor üstünden, kanatlarının gölgesi ilerdeki vadiye düşüyor. Ardıç ağacı göneniyor, kendini kanatları uçmuş hissediyor. Göksel bir heybet içinde yüzüyor kartalla birlikte.

Yılda üç beş yolcu eğleniyor ardıç ağacının gölgesinde. Eskiden çoktu konuğu. Gün geçtikçe daha az insanın yolu düşer oldu dağlara. Ardıç ağacı duysa da inanmaz insanların çoğaldığına. Hele eskisinden daha çok dertleri olduğuna. Dallarındaki allı yeşilli bezler çürüveli çok oldu. Kalmadı dileğini dallarına asan kimse. Güzelliği dillere destan kızlar, yiğitlikleri köyden köye dolaşan civanlar, geceleri gözlerine uyku uğramayan hastalar gelmiyor artık arzularını ağaca emanet etmeye. Herkes muradına ermiş olmalı. Ardıç ağacı bunları düşündükçe seviniyor. Mutlu olsun da insanlar, varsın uğramasın kimse yanına.

“En çok neyi özlüyorum biliyor musun?” dedi ardıç ağacı, dalında sallanan mavi kuşa. “Bahar gelip de nevrüzler başlarını uzatıp gülümsemeye; mavi, eflatun gözleriyle etrafa bakınmaya başladığında anlardım ki yaylacılar gelecek. Önde koyunlar, kuzular; arkada sıra sıra insanlar, yaşlı genç çocuk insanlar, eşyalarını atlara eşeklere yüklemiş; neşe içinde, kapıların açıldığı müjdesini aldıkları cennete koşarlardı. En çok onların gelişini özlüyorum. Müjdeyi nevrüz çiçekleri veriyor olmalıydı. ‘Gelin, açıldı kapılar.’ Ben haberleri hep onlardan alırım. Herkes muradına ermiş diye sevinmeme gülüyor nevrüzler. Bir bildikleri var ama söylemiyorlar. Artık insanların niye gelmediklerini de sordum, katar katar. Cennete rağbet kalmadı mı dedim. İnsanlarda rağbet edecek hâl

kalmamış, öyle söylediler.” Konuşurken yüreği gamla doldu ardıç ağacının.

Gökyüzü göğsünde soluyordu mavi kuşun. Dalda sallanıyordu. Ağacın anlattıkları uykusunu kaçırmıştı. Kasvet dağılsın istedi, ötmeye başladı. Kuşun ötüşleri yaprakların arasından yükselip havaya dağılıyor, uçsuz bucaksız zannedilen yalnızlığın duvarına çarpıp vadiye dökülüyordu. Issızlığın bu yüksek yerinde, dalga dalga dağın eteklerinden aşağıya akıyordu ardıç kuşunun sesi. İnce bir tül gibi ağacı kuşatan kasvet şimdi kalın bir perde olup aydınlığı örtmüştü.

Akşam yaklaşıyordu ve hüznün bu en yüksek denizinde ardıç ağacının dalları yorgunca inip kalkıyordu. Zamanın acımasızlığı yapraklarına vuruyor, matemli bir hışırtı etrafa yayılıyordu. Ardıç kuşu susmuştu. Ardıç kuşu düşünüyordu. Yeni bir ardıç ağacına, yeni bir yalnızlığa gerek var mıydı? Küçük lezzetli meyveler kalplerinde taşımaya devam etsinlerdi yüceliği, böylesi şüphesiz daha kolaydı. Gerek var mıydı toprağa düşüp dal budak vermeye, dünyanın sızısına ortak olmaya? Mademki ardıç kuşu meyvelerden yemez, sindirip de toprağa bırakmazsa, tohumlar filizlenip yeni bir ardıç ağacı boy veremeyecekti. Bir daha yemeyecekti o çok sevdiği meyvelerden. Aracı olmayacaktı mutsuzluğa, acıya.

Mavi tüyleri akşamla grileşmeye başlayan kuş böyle düşünürken, ardıç ağacı derin bir nefes aldı. Dimdik baktı önünde göz alabildiğince uzanan dünyaya. “Yine de yaşamak güzel doğrusu” dedi dalındaki kuşa. “Kıymetini bilmek lazım.” Ardıç kuşu kanatlarını çırpıttı önce. Sonra iştahla başladı meyveleri yemeye. Her zamankinden daha lezzetliydi ardıç meyveleri ve toprak nice yalnızlığa, acıya ama en önemlisi nice yaşama gebeydi.

BAŞKASININ ÇOCUĞU

Binnur ÖZYURT

Başına plastik salıncak çarpan çocuk yere düştü. Alnından incecik bir yol kan sızıp parkın epoksi zeminine damlamaya başladı. Gökyüzünün masmavi, güneşin ılık olduğu harikulade bir Haziran günüydü. Nedensiz neşe doluyordu insanın içine.

Yere düşen ekose gömleklili, sarı şortlu, bilekleri tombul çocuğun yazarı -acemi yazar diyelim ona, gereksiz sıfat kullanıyor- annesini hatırlamıyordu. Anne deyince filmlerde gördüğü ince belli sarışın kadınlar, çocuklarını dilendiren esmer bir çingeneyle kitaplarda bahsedilen şefkatli yahut lavanta kokulu görüntüsüz imgeler birbirine karışıyordu. Bir anne yazamadığı gibi detaylara dalıp çocuğu yerden kaldırmayı da unuttu.

Oyuncakların etrafını çevreleyen banklarda dört kadın oturuyordu. Hiçbiri yere düşen çocuğun annesi değildi. Başka çocukların anneleriydiler. Çocuk kumral başını yerden iki üç santim kaldırıp 'anne' diye ağlamaya başladığında irkildiler ama kimse yerinden kalkıp yanına gitmedi. Kan sızmaya çocuk ağlamaya devam etti. Salıncağıyla tombul bilekli çocuğa çarpan kızın annesi endişeyle bakındı. Öfkeli bir ebeveyn görünmüyordu etrafta. Yine de olayı üstlenmemek adına elindeki kalın kitabın sayfasını çevirip okumaya devam etti.

Kız "Salıncağıma

"Marifet kitapta değil okuyanda. Hem belki de bir aşk romanıdır okuduğu. İki kişilik ben-cillik."

çarptılar," diye sızlanınca "Bir şeyin yok ya, iyi misin," dedi. Kendi kızı olmasa "Dikkat etsene biraz," diye azarlardı. Hemen toparlandılar. Kalın kitap, ucundan kulaklık sarkan cep telefonu, çocuğun sırt çantası arkalarını dönüp ağaçların arasında uzaklaştı.

Salıncağıyla tombul bilekli çocuğa çarpan kızla annesinin yazarı -özümsüz yazar olsun onun adı da- hep eleştirilmişti. Olup bitenden suçluluk duyuyordu. Anneyle kızı el ele daha parktan çıkmadan bir tümseğe takılıp düştüler.

Üçüncü çocuğun annesi balık kraker ikram ederek dördüncünün annesiyle sohbeta başladı.

"Eltimin oğlu evlenecek. Hamburg'dan düğüne geldik. Zaman su gibi akıyor, dönme vaktimiz yaklaştı," dedi. Kraker paketinin jelatini hışırdadı.

"Almaz mısın?"

Almanya'da olsa bir Türk çocuğunu yerde bırakmaz, yarasını sarardı.

"Metin daha altı yaşında. Alıncayı çok iyi konuşuyor." İşaret etti. Kim olduğu anlaşılmadı. "Resim dersi alıyor. Ağaçları akıl almaz renklere boyar. Öğretmenleri yeteneğini övüyorlar." Arkasına yaslandı. "Çocukları iyi yetiştirmek lazım."

Üçüncü yazarın - didaktik diyelim mi?- baba-

sı öğretmendi ve hayatı nutuk dinleyerek geçmişti. Almanca anne için çift tırnak açıp,

“Dünya giderek yaşanması zor, rekabeti yüksek bir yere dönüşürken silahları kuşanmak, donanımlı olmak gerekiyor. Oyuncak silahları, savaş oyunlarını kast etmiyorum. Manevi silahlar,” yazdı. Yazdığını çok beğendi.

Dördüncü yazar kendi annesinin ağzından “Haklısın. Dört yanımız savaşla çevrili. Çocukları şiddetten korumak lazım. Ben hediye gelen su tabancasını bile kapıcının oğluna verdim,” diye cevapladı.

Yere düşen ekose gömlekli, sarı şortlu, bilekleri tombul çocuğun acemi yazarı çocuğa üzülüyor ama annesi olmadığı için yerden kaldıramıyordu.

“Kitap okuyan bir kadının daha duyarlı olması gerekmez mi? Hayli kalın bir kitap üstelik” dedi özgüvensiz yazara.

“Marifet kitapta değil okuyanda. Hem belki de bir aşk romanıdır okuduğu. İki kişilik bencillik.”

Son -beşinci yazar- henüz kendi kahramanı öyküye girmeden kilit olayın gerçekleşmesini kınayınca didaktik olan

“Yazarlarda bile kendine ait olmayı ötekileştirme varken daha fazlasını bu anneden beklemek yersiz olur,” dedi.

Üçüncü yazar başıyla onayladı. Zaten kahramanı olan anne de o yazarın annesinin söylediklerini onaylamıştı (bkz. On yedinci satır).

Saydın mı?

Beşinci yazarın yüzünü al bastı.

“Bunu kahramanım adına söylüyorum,” dedi. “Kendim için değil. Ayrıca hikâyenin özelliği bozuluyor bu şekilde.”

Kendi annesiyle çocuğunu buruşturup çöp kabına attı, öyküden kırıgın ayrıldı.

Tombul bilekli çocuğun yerde kaldığını gören diğer yazarlar kendi çocuklarının başına benzer bir şey gelmesinden korkuyorlardı.

Almanca kadın oğluna salıncakların yanından geçerken dikkatli olmasını söyledi.

Şiddete karşı olduğu için su tabancasını apartman görevlisinin oğluna veren anne çok hayal kurardı. Çamaşırları asarken çubuklar bir bahçenin çitlerine dönüşürdü mesela. Doru bir at ıslak burnunu çitlere dayar acıklı gözlerle bakardı ona. (Dorunun nasıl bir renk olduğunu bilmiyordu). Tahta kulübenin kapısı rüzgârla çarpar süt güğümlerinden biri devrilir eskimiş botları çamura gömülürdü.

“Çok koşup terlemek yok, unutma.”

“Salıncağa sıkı tutun,” diye seslendi.

Gel görelim hayal gücü ona bir oyun daha oynadı. Doru atının ardına aldığı oğluyla yemyeşil bir vadiden geçerken bir yılan tısladı, at ürktü. Anneyle oğlunu fırlatıp dağın yamaçlarına doğru eşkin giderken yelesi rüzgârda dalgalanıyordu.

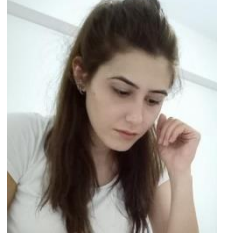
Son anne de hava serinlediği için yavrusunu alıp eltesinin evine doğru yola çıktı. Alaca karanlıkta yazarı tarafından düşürülmüş olan anneyle kızını göremediler, aynı yere onlar da düştü.

“Parkta geçen güzel bir öykü neden bu kadar kötü bitsin,” dedi ilk yazar. “Biz bir ilahi adalet öyküsü yazmıyoruz ki.”

“Herkes başkasının çocuğunu yazsaydı,” dedi hayal gücü geniş olan. “Her yere düşeni mutlaka bir kaldıran olurdu.”

KİMLİKSİZ AĞRI

Pınar ALKIŞ

Ter kokusuyla birleşen yapış yapış havanın genzime dolmasıyla uyandım. Kendime gelebilme ne zor, sanki kendim bedenimden kaçıyor. Evim birinci katta olduğu için gece camı açmıyorum, camı açarsam ben uyurken eve ya hırsız girer ya da envaiçeşit böcek. Bunlar içimin korkusuydu, bana kalsa ne hırsız girerdi camdan ne de herhangi başka bir şey. Sıcak hava duvardaki bezgin saatin tik tak sesiyle birlikte kulaklarımdan girip beynime kadar -ki o an beynimin bana ait olduğunu hissediyorum- ulaşıyor ve nihayet tüm bedenime sirayet ediyordu.

Sinek ilacının etkisiyle bayılıp yavaş yavaş ayrılmaya başlayan sinekler gibi kendime gelmeye çalışırken cızırtılı bir sesle "midem ağrıyor" dedim. Ciddi bir ağrı olmasa dile getirmezdim. Baş edemeyeceğim bir ağrı olmalı ki kendimle paylaşma gereği duydum. Nedenini düşündüm. Bilmiyorum olmalı ki sessizce başımı yana doğru eğip kaşlarımı kaldırdım. "Hemen hazırlanıp doktora gitmeliyim" dedim. Hiç itiraz etmeden doğruldum ve hazırlanmaya gittim. Bir şey yiyecek halde değildim ama yine de bilinen şeyi tekrar ederek kendimi önemseydiğimi hissettirmek için "bir şey yememeliyim" dedim. Duraksadım, kendimi onaylayarak tamam der gibi kafamı eğip hazırlanmaya devam ettim.

Hazırlanma anı kısa sürdü, bu önemli bir detay. Çünkü ne zaman acele etmem gerekse yavaş hareket ederdim ve gitmem gereken yere gecikirdim. Ama bu ağrı beni gerçekten korkutmuş olmalı ki yarım saat sonra

Uzun uzun konuştuk. Çoğunlukla ben konuştum o dinledi. Sabah nasıl uyandığımı, yalnız yaşadığımı, arkadaşlarımı, saat kaçta uyuduğumu, neden gri rengi sevdiğimi, yağmurda ıslanmaktan hoşlanmadığımı, çocukken bacağımı ısırarak köpeği, ödevimi yapmadığım için tokat atan öğretmenimi, her fırsatta susmamı söyleyen annemi ve daha nicelerini...

kapının önünde buldum kendimi. Arabanın anahtarını unutmuş olmasaydım -alışık olmadığım bir hıza maruz kaldığım için unutmam normaldi- ilk sırayı bile yakalayabilirdim.

Yol boyunca hiç konuşmadım, sanki midem değil de boğazım ağrıyordu. "Dilimi yuttum galiba midem de onu hazmedemeyince ağrımış olmalı" deyip güldüm. Yaptığım esprinin -espridenilirse- komik olmadığını farkındaydım, içten gülmedim zaten. "Geldik" dedim, demesem geldiğimin farkında değilmişim gibi şaşırdım ve arabadan indim.

Hastanelerden oldum olası hoşlanmam, duvarda asılı sus işareti yapan kadın fotoğrafı gelir aklıma. Annemi hatırlarım sonra, şeker istediğim için, karnım acıdığı için, canım sıkıldığı için, mahalledeki çocuklara imrenip bisiklet istediğim için ve daha birçok şey için susmam gerektiğini hatırlarım. Umarım burada işim uzun sürmez, dedim içimden.

Bekleme alanındaki koltuklardan birine oturdum. Yanımdaki yaşlı kadın usulca eğilip "geçmiş olsun" dedi. Teşekkür ettim sadece "Size de geçmiş olsun" demedim, "Sizin ne rahatsızlığınız var?" diye sormadım. Ama mecburiyetten verdiğim bu kısacık cevap, konuşmaya başlaması için yeterli oldu. Kadının yazmasından dışarı taşan bembeyaz dalgalı saç tellerinin yüzündeki kırışıklığa

uyum sağlamaya çalıştığını, gözlerine çöreklenmiş yılları, sesindeki titreyişe gizlenen korkuyu izledim içimden. Ne anlattığını duymadım, dinlemek isteme-

dim çünkü. Susunca mantıklı bir cevap da veremedim. "Size de geçmiş olsun" dedim sadece onun gibi eğilerek ve usulca. Kulakları ağır işitiyorsa anlattıklarına uygun bir cevap verdiğimi düşünmüştür diye umdum.

Nihayet doktor geldi. Birkaç hasta girdi, çıktı ve sıra bana geldi. Aralık kapıyı biraz daha açıp içeri girdim. Midemdeki ağrıdan bahsederken; doktorun yüzüme tiksinererek baktığını, ifadesinin ardına gizlediği hazzı fark ettiğimde kusmak istedim ama bunu yapmadım. Doktor yapılması gereken birkaç tetkikten ve çıkacak sonuca göre karşılaşılabileceğim ihtimallerden bahsetti. Bunlar umurumda değildi ama önemsiyormuşum gibi dinledim. Kapıdan çıktığımda söylediklerinin hepsini unutmuştum.

Günlerce, haftalarca çektim mide ağrısını. Bu ağrı geceleri uyumuyor, benim uyumama da engel oluyordu. Gereken bütün tetkikler yapıldı ancak sonuçlar temizdi. Doktor, bütün sonuçların temiz olduğunu, ağrıya sebep olacak hiçbir neden olmadığını, buna rağmen ağrının hala devam etmesine hiçbir anlam veremediğini, bu ağrının psikolojik bir ağrı olabileceğini belirterek beni psikiyatri bölümüne sevk etmesi gerektiğini' söylediğinde kendime engel olamadım ve kahkaha attım. Doktorun çaresiz kaldığını görmek bana inanılmaz bir haz vermişti. Tiksinerek baktığı ben, onu çaresiz bırakmışım. Tepkimi onun kadar sessiz göstermeyi başaramamışım ama olsun sonuçta intikamımı almıştım. Şaşırarak durumun gülünç olmadığını söyledi. Durumu değil mide ağrısı nedeniyle psikiyatri bölümüne sevk ediliyor olmamı gülünç bulduğumu anlatmaya çalıştım. 'Neyse' dedi doktor bütün sözlerimi ezip geçercesine 'psikiyatri bölümüne sevk veriyorum.'

Mide ağrısıyla bir hafta daha yaşadktan hatta bu ağrıya alışmaya başladıktan sonra randevu günü geldi. Havalar gittikçe ısınıyor, ısınan hava mide ağrımı artırıyordu. Yaz aylarından zaten hoşlanmazdım ama artık hoşlanmama hissim nefrete dönüşmek üzereydi. Psikiyatri bölümüne geldim. Sıra bana gelince kapıyı tıkla-

yıp içeri girdim. Doktor sakın bir ses tonuyla "buyurun lütfen" dedi ve şikâyetimi sordu. Ben de "midemin ağrıdığını, bu ağrı için görüştüğüm doktorun buraya gelmemi tavsiye ettiğini" söyledim. Aslında tavsiye etmemiş sevk etmişti ama böyle söyleyerek neyse diyen o doktoru ezip geçmiş ve intikamımı almıştım.

Uzun uzun konuştuk. Çoğunlukla ben konuştum o dinledi. Sabah nasıl uyandığımı, yalnız yaşadığımı, arkadaşlarımı, saat kaçta uyduğumu, neden gri rengi sevdiğimi, yağmurda ıslanmaktan hoşlanmadığımı, çocukken bacağımı ısırarak köpeği, ödevimi yapmadığım için tokat atan öğretmenimi, her fırsatta susmamı söyleyen annemi ve daha nicelerini...

Eve geldiğimde yorulduğumu fark ettim. Anlatmaktan yorgun düşmüştüm. Hiç âdetim olmamasına rağmen kıyafetlerimi değiştirmeden uyumak için yatağıma uzandım. Onca yorgunluğuma inat edercesine uyukuyamadığıma göre benim sayılmazdı aslında hala benden kaçıyor. Düşüncelerim yüksek sesle beynimde yankılanıyordu.

Haftalardır çektiğim ağrının nedeni buydu demek. Çocukken bir yaz günü babamla mahallenin bakkal amcasından artık ne almaya giderken yolda karşılaştığımız bir teyze hal hatır sorduktan sonra konuşmanın bilmem hangi anında 'oğullar babalarının kaderini yaşar' demiş. Babam gülmüş saçımı okşayarak, öyle olmasını umar gibi. Ben o sözün ne anlama geldiğini anlamamışım. Ama bilinçaltında saklamışım yıllarca. Sonra babam ölmüş, ben biraz daha büyüyünce, daha ellisine basmadan. Yıllarca bilinçaltında sakladığım söz, midemi ağrıtarak kendini hatırlatmak istemiş. Şimdi ben, hayatının hiçbir alanında babam gibi olamayan ben, kırk yaşını geçtiğim için daha doğrusu ellime yaklaştığım için korkmaya başlamışım babama benzemekten.

Midem! Baba seni çok özledim. Ölmek istemiyorum. Ahh midem... Kusmak istiyorum.

BİR ELVEDA MEKTUBU

Kübra ERBAYRAKÇI

Elime bir veda mektubu verilmişti. Bu zamanda veda mektubu kalmış mıydı ki? Bizler nostaljik insanlardık.. Mektuplar, hayatımızdı. Yüreğimizden geçenlerin anlatıldığı beyaz bir sayfaydı. Gözyaşlarımızın biriktiği, güldüğümüz, hüzünlendiğimiz, çoğu zamanda heyecanlandığımız yerd. Dostluklarımızın, sevdiklerimiz, nefret ettiklerimiz anlatıldığı beyaz, bizden biri.

Bugün günlerden salı. Ne neşeli geçen salı günlerim vardı benim, bugünü saymazsak eğer. Bugün elimde beyaz bir kâğıtla ortalıkta dolaşıyorum. Mahalledeki bakkal amcanın selamını görmedim. Bakkaldan aldığım çikolatanın fiyatını öderken ellerim titredi, gözlerim doldu. Ortalık yerde ağlamak istedim. Boğazım düğümlendi... Aklıma o geldi. Hani hayallerimin gerçekleşmeyeceğini söyleyen o.

Gerçekleşmesini düşlediğiniz büyük büyük hayaller kurarsınız... Ben de boyumdan büyük hayal kurmuşum. İçinde biraz mutluluğun olduğu, biraz da korkunun yer aldığı küçük bir

“Annemin sevgili dostu, bugün de ekmek, süt, gazete getirmeyi ihmal etmiyor. Yatağımdan kalktığımda başım birazcık dönse de kapıya gitmeyi başarıyorum. Kapının ardında bekleyen Veysel Abi, kapıyı açtığı zaman elime bir mektup iliştiriyor.”

düş. Yatıp kalktığı, her an onu düşünmekle geçen 25 yaş sancım.

Bugün elimde tuttuğum bu veda mektubunu açmak gelmemişi içimden. Sanki açınca, hayaller bir anda yok olup gideceklerdi. Hissettim. Kalbim güm güm, yerinden çıkacakmış gibi atınca anladım. Gidecekti. Ne hayaller kalacaktı ardında ne de ben. Ve sonunda açtım o mektubu. Satırları yutarcasına okudum. Ağlama isteği bir türlü gitmedi benden. Doğruca eve gittim ve annemin işten gelmesini beklemeye koyuldum. Bu yaşadığım acıyı biriyle paylaşmam gerekiyordu. Annem beni anlamayacaktı ama yine de bu içimdeki anlatma içgüdüğü beni öldürdüğünden anlatmalıydım işte. Yaşarken, bu acıyla ölmeyi düşledim. Ölmek bu kadar kolay mıydı?

Sonra pencere kenarından bir rüzgâr ansızın esti. Yüzümü kapadım. Gitmek geldi içimden. Kimse nin olmadığı uzak diyarlarda yalnız başıma kalmam gerektiğini düşledim. Gitmek bir bana zordu. Gitmek isteyen gidiyordu ve geride

kalanlar hayata kaldığı yerden devam ediyordu. Gidemezdim. Konu ben olunca gitmek nedense hayalden ibaret oluyordu. Rüzgârın gittikçe uğuldayan sesi beni rahatsız etmeye başlamıştı. Yüreğime gelip oturan bir acı vardı ve nefes alıp vermek bana zor geliyordu. Pencereyi kapattığım gibi radyodan nostaljik bir şarkı açtım. "Gönül" şarkısı çalıyordu. Hani sözlerinde; "ağlıyorsun için için demedim mi sana gönül" diyen parça.

Bir zamanlar bu kadar istekli olma demişti bir dost. Sevme... Sevenler her zaman kaybedenlerdir diyen dostum şimdi nerededir kim bilir. Belki de ölmüştür, belki de evlenmiştir.

Kapıdan anahtar sesi geliyor. İşte geldi annem. Ne demeliyim şimdi, ne anlatmalı da içimdeki bu boşluğu evrene göndermeliyim?

İçeriye sevinç içinde giren annemin sesini bölmeden durdum. Ağzımdan kelimeler çıkmak istemedi bir süre. Can alıcı soru ondan geldi.

-Ne oldu senin iş?

Cevap vermek, yalan söylemek ya da anlatmamak... İçimden binlerce yalan uydurdum. Yüreğim zehrini akıtmaya çoktan niyetli olduğundan bir çırpıda anlattı mektubun beyaz olan yanının artık siyah olduğunu. Annemin surat ifadesi değişince, yüreğime gelen sancıların şiddeti artmaya başladı. En az benim kadar üzülen birisinin olması, hiç iyi değilmiş... O da beni anlamadı. Evren bana karşı bir oyun oynuyordu ve ben her zaman olduğu gibi yalnızdım. O da git-

mişti. Bir elveda mektubu geride kalırken, neden gitmek?

Hani en büyük şairler derler, "gitmek gerek bazen" diye. Bir veda mektubu bırakıp gitmek mi gerek?

Evlenmenin, bana benzeyen sarışın mavi gözlü çocukların sonu bugün yazıldı. Hiç olmayacak hikâyeler hayallerde kaldı. Bundan sonra... Sanki dünya durmayı bıraktı. Zaman akıyor, yıldızların tepeden gülümsemeye hiç niyeti yok. Güneş doğmayacak. Ben...

Hep bir yarım hikâye ile yaşayacağım.

Bugün günlerden Çarşamba.

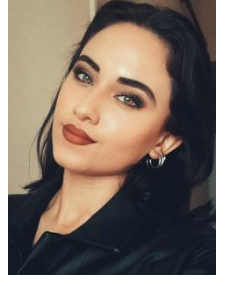
Eskiden en sevdiğim günlerden biriydi ama bugün neyi sevip neyi sevmediğimi dahi bilecek halim yok.

Annem çoktan işe gitmiş. Evde tek başıma yatağımın başucunda, kulağımda Sezen Aksu şarkısıyla yatıyorum. Zil uzun uzağıya çalıyor.

Kim gelmiş olabilir ki? Kapıcı Veysel olabilir diye düşünüyorum. Annemin sevgili dostu, bugün de ekmek, süt, gazete getirmeyi ihmal etmiyor. Yatağımdan kalktığımda başım birazcık dönse de kapıya gitmeyi başarıyorum. Kapının ardında bekleyen Veysel Abi, kapıyı açtığı zaman elime bir mektup iliştiriyor. Zarfın arkasında yazan adres ona ait. Nasılda bir mektup ile biten hayat bir mektupla canlanıyor. Buna hayat dendiğini şimdi anlıyorum. Mektubu açmadan yatağıma yattığım gibi gözlerim uykuya dalıyor.

İSA'DA SAKLI YAHUDA

Firuze İŞBİLİR

- Bu dünyadaki sahnem ve işiğim olan dedem **Ali İŞBİLİR**'in anısına...

Ne olduğumuz mu önemlidir yoksa ne olacağımız mı? Olduğumuz şey çok iyiye olacağımız kötü olabilir mi? Aksine olduğumuz kötüyse olacağımız iyi olabilir mi? Her ihtimali göz önünde bulundurarak mı yaşamalıyız yoksa hep aynı durumun içinde bulunacağımızı düşünerek mi?

Burası dünya gözlerimiz bir baharı andırırken bir an gelir ki göz çukurlarımız bir mezar çukurunu andırabilir. Bin bir yiyecek dolu sofradan sonra o sofrada karnınız değil de içiniz doyar ve bir kavga ile kalkarsınız sofradan. Kim bilir bir evsiz üzerindeki ince örtüyle daha çok ısınır şömineli evinde oturan adamdan. Diyorum ya burası dünya belki bir kaza bekler o lüks arabayı ve bisikletiyle gezen geç olsa da varır varacağı yere. Bu ne büyük çelişki. Bunlar her şeye sahip olanlar için ne korkunç ihtimaller. Bu ihtimali göz önünde bulundurmamanın kaybı vardır ki o kayıp ne de büyük ve acıtan bir kayıp. Elbette vardır hayatta bunun binlerce örneği birisine Leonardo Da Vinci şahit oluyor.

Leonardo Da Vinci 'Son Akşam Yemeği' tablosunu çizmeden önce iyi olanı İsa'nın kötü olanı ona ihanet eden dostu yani Yahuda'nın bedeninde çizmeye karar verir. Bir gün bir konsere gider, şarkıcıyı çok beğenir ve İsa'yı res-

metmek için doğru rol model olduğunu düşünür. Sonrasında şarkıcıyı davet eder ve resmini çizer. Ancak bir sorun oluşur. Sorun şudur ki aradan üç yıl geçmesine rağmen kendisine Yahuda'yı temsil edecek kadar kötü bir yüz bulamaz. Bir gün yolda yürürken üstü başı dağılmış perişan halde görünen bir sarhoşa denk gelir. Bu yüz öylesine karmaşık ve korkunç bir haldedir ki Yahuda'yı temsil etmek için uygun bir yüz olduğunu düşünür. Sarhoş adamı çizerken gözlerini yavaş yavaş açıp kendine gelen biçare adam Da Vinci'ye şunları söyler " Ben bu resmi daha önce gördüm. Üç sene evvel sahip olduğum kaybetmeden önce bir koroda şarkıcıydım ve bir ressam beni İsa'nın yüzüne modellik yapmam için davet etmişti."

Olur ya insan bazen en büyük kötülüğü kendisinden görür, en büyük ihaneti kendisine yapar. Olur ya İsa kadar masumken içinden bir Yahuda çıkartır. Olur ya sahne ışığı altından bir sokağın en karanlık köşesine düşer. Olur ya bir ressam iyiyi de kötüyü de aynı kişide bulabilir. İnsan olacakların ihtimalini bir gün unutursa, olduğu gibi kalacağını düşünürse işte o zaman en kötü olacakla baş başa kalabilir. Dilerim içimizden bir Yahuda çıkabileceğini unutmadan yaşarız. Dilerim sahnedeki ışıklarının altındayken sokağın karanlığına düşmeden yaşarız.

EMPATİ

Işık TEKİN

Empati, insanı dünyada ki canlılardan ayıran en önemli özelliktir. Tıpkı **TOLSTOY'** un sözü gibi *“İnsan acı duyabiliyorsa canlıdır. Başkasının acısını duyabiliyorsa insandır.”*

Empati insanoğlunun varlığını yaşam sürecinde doğruya götüren bir yoldur. Hislerin bencilce yaşanmasını engeller. Kişiyi meçhul bir akıbetten korur. Çünkü illegal düşünceler eninde sonunda çekirgenin sıçrayışı gibi tökezleyip kahredici bir son ile buluşacağı kesindir.

Kötü hislerle kazanılan kazançların tatlı bir başlangıcı olsa da rüya, kâbus ile bitecektir. Doğrunun tek olması bunun sağlamasıdır. Doğrudan sapanlar ise yanlış yolun şarampolüne yuvarlanacaktır.

Kendini bilen kişi ise ne kadar acı çekerse çeksin, hayatın kederini ne kadar yoğun yaşarsa yaşasın huzur onu terk etmeyecektir. Varlığını doğrulara adanmış bir kimse asla yenilmeyecektir. Hayatın matematiğidir bu. Fakat bu cebirden ayrılanlar felaketi yaşayacaktır. Yanlış asla doğruya çıkmaz. Doğru ise doğru ile kesişir. İnsan asla özünü kaybetmez. Neyse odur. Varlık tektir. Birdir. Sona dek bu “bir” gider ve yok olur.

Siz iyi iseniz dünya sizsiniz. Kötülerin dünyası karadır. Tıpkı cehennem gibi.

ÖYLE BAKMA BANA...

Öyle bakma bana,
Masumiyetin öldürecek beni...
Nasıl ki savrulur saçların rüzgârda,
Çiçekler öylece döner sırtını...

Öyle bakma bana,
Hayat acımasız olsa da,
Baharın ilk izidir aşk,
Susluluksa besler feryat figanı...

Öyle bakma bana,
İçimde kızıl kıyamet...
Anlarsın kim bilir bir gün,
Kanadını tutan yanımı...

Selçuk ŞAMİL

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi (Şiir Vakti Ekidir)

Sahibi : S.TUNÇBİLEK

G. Yayın Yönetmeni: Selim TUNÇBİLEK

Y. İşleri Müdürü: Mehmet TUNÇBİLEK

Tel: 0507 887 17 91

Kamu kaynaklarından abone kaydetmez.

Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No: 4 - B Melikgazi - Kayseri

ISSN : 2147- 2203

Yıllık Katkı : İsteğe Bağlı

Baskı : Geçit Ofset

Satış : www.epazardanal.com

E-posta : akalemlerdersisi@gmail.com

